

V tejto rodine kopte hlbšie

NAJLEPŠIA TÍNEĎŽERSKÁ KNIHA ROKA 2020

A. S. KING

COO
BOO

V tejto rodine kopte hlbšie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

A. S. King

V tejto rodine kopte hlbšie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

V tejto
rodine
kopte hlbšie

A. S. KING

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

COO
BOO

A. S. King: Dig.
Copyright © 2019 by A.S. King
Translation © Ivana Cingelová, 2021
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2236-0
ISBN e-knihy 978-80-566-2263-6 (1. zverejnenie, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2264-3 (1. zverejnenie, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2262-9 (1. zverejnenie, 2021) (ePDF)

Pre Pam, ktorá povedala: „Toto sú tvoji ľudia.“

„Človek, ktorý sa hrdí svojimi predkami, je ako zemiak:
to najlepšie je skryté pod zemou.“

španielske príslovie

„Keby nebolo zemiakov, európske mocnosti by sa nikdy
nepriklonili k severu.“

Michael Pollan

„Prosím svojich milovaných, aby otvorili oči a milovali viac.“

Kate Tempest

PRVÁ ČASŤ: ÚVOD

HRAJÚ (V TOMTO PORADÍ)

Marla a Gottfried

Dva mŕtve drozdy

Jake a Bill: bratia Marksovci

Had

Veľkonočná večera u Marly a Gottfrieda

1. apríl 2018

Marla Hemmingsová skrýva v kvetinovom záhone pred domom neónovo sfarbené plastové veľkonočné vajíčka. Gottfried, meter a pol od nej, seká lopatkou listy poľného cesnaku. Na chvíľu prestane a zahľadí sa na dva drozdy, ktoré štebotajú na konári.

„Neschovala som ich príliš dobre?“ spýta sa Marla.

Gottfried sa vráti k cesnaku. „Nájdu ich.“

„To som sa nepýtala.“

„Vždy ich nájdu.“

Gottfried znova pozrie na drozdy. V myšlienkach sa vráti k dňu krátko potom, ako sa naučil šoférovať. *Nemohol som mať viac než sedemnášť.* Povedal to nahlas? Marla naňho pozrie, akoby to počula. Pomyslí si to znova. Sedemnášť. Šoféroval Dodge Matador s takými tými ozdobnými plutvami, do ktorého sa zmestila celá rodina, keď sa vybrali na výlet na pláž alebo vycestovali na jeho bežecké preteky. V ten deň bolo teplo tak ako dnes. Blížila sa Veľká noc. Na ceste tancovali dva drozdy. Aspoň on mal pocit, že tancujú. Potom mu napadlo, či sa nebijú. Potom pochopil, čo robia. V sedemnášťich už chápete, čo drozdy na jar robia.

„Idem tamto nabok,“ oznámi Marla. Napraví si záhradnícku zásteru, zdvihne košík s lesklými plastovými vajíčkami a zahľadí sa na Gottfrieda, ktorý sleduje drozdy. „Mal by si sa pustiť do tej šunky.“

„Šunka,“ povie Gottfried. „Dobre.“

Marla pokrúti hlavou. Občas premýšľa, či jej manžel neprichádza o rozum. Nikdy nemal na starosti nič iné, len chodiť do práce a kosiť

trávník. Ona vychovala päť detí a odviedla všetku prácu s tým spojenú a *rozhodne* neprichádza o rozum.

Auto šlo prirýchlo. Drozdy vyskakovali, pristávali pred ďalším kolom, znova vzlietali. Keď bol Gottfried tak blízko, že vedel, že ich zrazí, nemohol už spomaliť. No päťdesiat kilometrov za hodinu je na takého drozda viac než dosť. Cestou domov zašiel do autoumyvárne až na opačnom konci mesta. Počas umývacieho cyklu plakal.

Gottfried nikdy neveril na vzkriesenie. Lezie mu na nervy, ako Marla trvá na dokonalom hľadaní veľkonočných vajícok, odkedy boli ich deti malé. Odkedy majú vnúčatá, je to takmer na nevydržanie, predovšetkým teraz, keď sú to už takmer dospelí tínedžeri. Keď sa ho pýta podobné otázky – neschovala ich *priliš dobre?* –, premýšľa, či Marla neprichádza o rozum.

Marla dodá: „A nezabudni očistiť zemiaky!“

Gottfried hodí trs listov cesnaku do lesa, čo rastie okolo domu.

Ide dnu a umyje si ruky.

Dá piecť šunku.

Vysype do umývadla dvojkilové vrece zemiakov a vytiahne zo zásuvky škrabku. Keď centimeter po centimetri oškrabáva šupku, myslí na drozdy a plače.

Jake a Bill už môžu vytiahnuť hada

1. apríl 2018

Jake Marks a jeho starší brat Bill kráčajú po parkovisku strednej školy. Bill má so sebou svojho hada – omotaného okolo krku a schovaného pod kabátom. Jake sa tvári, akoby blicoval, aj keď je nedeľa a sviatok. Pokojne by mohol byť aj školský deň. Serie na to. Jake serie na všetko. Nieкто raz navrhol, že miestnosť, kam vás pošlú, keď vás vylúčia z vyučovania, by mali premenovať na Sráreň Jakea Marksa.

Jake sa len necháva unášať vlnami, ktoré za sebou zanecháva Bill. Je medzi nimi šesťročný rozdiel a správajú sa ako dvojčatá, čo je smutné, keď sa nad tým zamyslíte. Buď je Bill naozaj nevypelý, alebo Jake dospel príliš rýchlo. Od desiatich fajčí. Keď mal dvanásť, prvý raz nabúral auto.

1.1: NA SCĚNU PRICHÁDZAJÚ ODHŘŇAČ A ČUDÁČKA

HRAJÚ (V TOMTO PORADÍ)

Odhřňáč

Pán _____son

Odhřňáčova mama

Sused Mike

Pani učiteľka z druhej triedy

Penny a Doug alebo Dirk alebo Don

Prebleskujúca Čudáčka

Trápne školské chudery Kelly a Mika

Čudáčkini rodičia

Odhřňáčov odhřňáč

Bill s tetovaním na krku

Hovoriaca hlina

Odhřnač: Snehová búrka a pán _____son

84 dní pred veľkonočnou večerou u Marly a Gottfrieda
5.33

Zvoní mi telefón a nedáva to zmysel, pretože som v oceáne. Je tma – bliži sa búrka, zastiera nebo a ja sa snažím dôjsť k pobrežiu ešte pred ňou. Oceán nie je desivý, aj napriek tomu, že vlny majú šesť metrov a stále stúpajú. Ale ja a oceán sme jedno. Keď sa za mnou zdvihne vlna, obzriem sa a pokojne ponorím hlavu pod hladinu, až kým vlna neprejde. Potom pokračujem k pobrežiu, až kým nepríde ďalšia vlna a nespravím to isté.

Na pobreží sú ľudia, ale nespoznávam ich. Zdá sa, že sa o mňa boja, ale ja som v poriadku.

Ten telefón som zdvihol. Ozval sa muž a nebol to môj otec.

Nikdy to nie je môj otec.

„Haló?“ povedal.

„Prosím.“

„Je tam _____?“ To meno si nepamätám – ani som ho nepočul, keď ho povedal. Bolo 5.33, nedela ráno, stále som bol až po hrud' ponorený vo vode a kráčal som k pobrežiu. Počul moju odpoveď, chrpľavú, unavenú a zasnenú. Vedel, že si pomýlil číslo.

„Myslím, že ste si pomýlili číslo.“

„Tu _____son.“

„Pomýlili ste si číslo,“ zopakoval som.

„Prepáčte,“ povedal. Znel, akoby mieril do kostola. Mal hlas ako zbor. Tichý, chápavý, ľútostivý. Zavesil.

Predtým, než som znova zaspal, som si jeho meno pamätal. Stokrát som si ho zopakoval, aby som nezabudol. Ale keď som sa zobudil, nepamätal som si ho. Prešiel som si všetky mená. Stephenson, Richardson, Davidson, Hutchinson, Robinson, Johnson, Morrison, Nicholson, Jefferson. Ani jedno z toho nebol on.

No ten *son* aspoň vedel, kým je.

Pozriem sa, či som si to celé len nevymyslel. Mám ho však v zozname nedávnych hovorov. 5.33. Hovor z čísla 407-555-1790. Možno to bol člen pobrežnej stráže, ktorý mi volal, aby sa uistil, že som bezpečne vyšiel z oceána. Možno chcel niekto zobudiť kamoša, s ktorým chodí do kostola. Možno spolu pôjdu po omši na ryby. Možno vykradnú potraviny. Možno navštívia známeho v nemocnici. Možno pôjdu autom do divadla do New Yorku.

Neviem, ako tie premenné zastaviť.

Viem, že pán _____son nechcel k telefónu moju mamu. Nikto nechce k telefónu moju mamu. Nejde o to, že by ju ľudia nemali radi, len je ťažké zastihnúť ju. Dnes – v nedeľu – upratuje kuchyňu. Pristáhovali sme sa sem pred tromi dňami a nevie nájsť veľký hrniec na zemiaky. Čo je problém.

„Určite si do neho niečo nedal?“ spýta sa ma.

„Určite.“

„Nechápem, kam sa stratil,“ povie.

„Vonku v kôlni sú stále tri neotvorené škatule.“

Vzdychne si a zamračí sa. „V tých je len oblečenie. Žiadne hrnce. Všetky veci do kuchyne dávam do škatúl s vecami do kuchyne. Viem baliť.“

Pamätám si na sedemnást' sťahovaní a to mám šestnásť rokov. Vie baliť.

„Až tak veľa vecí predsa nemám,“ dodá.

„Aj tak sa tam pôjdem pozrieť. Pre istotu. Možno sme ho tam dali omylom.“

Usmeje sa a čajník na sporáku zapíska a ona vypne modrý plynový plameň a naleje vriacu vodu do misky s instantnou kašou a zvyškom si zaleje šálku čaju. To, ako mieša kašu. To, ako šnúrkou vyžmýka vrecko čaju – sebavedome. Moja mama pristupuje ku kaši a k čaju sebavedome a vie baliť.

Má problém s peniazmi. S platením nájmov. S efektívnou komunikáciou s nadriadenými, prenajímateľmi a dodávateľmi elektriny. Má problém vraviť pravdu.

Nepovie mi, kto je môj otec, ale viem, že to vie.

Idem do kôlne – vonku mierne sneží – a zistím, že škatule sú už otvorené. Je to spoločná kôlna pre všetkých nájomníkov v budove. Neviem, či škatule otvorila mama alebo niekto iný. Keď som sa sem včera vykradol na cigaretu, boli zavreté.

Teraz sú škatule pootvárané a predmety v nich pôsobia zraniteľne a ustráchané. Moje oblečenie na leto, ktoré mi v lete zrejme bude malé. Moje plavky. Moje žabky. Všetko sa chveje.

Siahnem do škatule popri jej okraji a prehmatám každú vrstvu. Hrnec na zemiaky nájdem v druhej, vytiahnem ho a položím ho na zem. Potom nájdem igelitku plnú kuchynských potrieb. Vložím ju do hrnca. Potom škatule zase poriadne pozatváram – jedno krídlo hore, jedno dole – a naskladám ich na seba do zadného rohu, čo najďalej od kosačky, aby naše veci nesmrdeli ako tráva a benzín.

Zapálím si cigaretu. Myslím na svoje letné oblečenie. Nemyslím na Texas a Arizonu a Nebrasku, na posledné tri letá. Občas sa pokúšam vybaviť si mená kamošov z miest, kde sme žili, ale sú rovnako nedostupné ako meno pána _____sona. Pamätám si len samé detaily. Pamätám si meno našej školskej jašterice v tretej triede. Pollo – vyslovovalo sa to po španielsky, dve *l* ako *j*. Také hlúpe meno

pre jaštericu. *Pollo* znamená španielsky *kura* – ako mäso, nie zviera. Možno to bol vtip. Možno jašterice chutia ako kura. Keby som si pamätal meno nášho učiteľa, napísal by som mu a spýtal sa ho, prečo nazval jaštericu *Kura*. Vždy nosil kravaty s plazími vzormi.

Z každého miesta si pamätám jedného najlepšieho kamaráta, ak som nejakého mal. Ostatní sa mi zlievajú. JoshSethJaiquanRayRay-BillSumo. Pred týmto bytom sme bývali v ešte menšom s tehlovými stenami a vedľa nás býval Barry, Texasan, ktorý ma naučil fajčiť. Na Barryho nikdy nezabudnem. Na toho chalana, ktorý vás naučil fajčiť, nikdy nezabudnete.

Podľa Barryho bolo divné, že spávam s mamou v jednej posteli, ale mali sme len jednu izbu s jednou posteľou, mne sa už nechcelo spávať na zemi a jej to neprekážalo a nerobili sme nič nemiestne, pretože nikdy nerobíme nič nemiestne. Len prežívame. Zemiaky a kukuričný chlieb. Zemiaky a bravčové kotlety. Zemiaky a kukurica. Zemiaky a pečené kura. Prečo by teda malo záležať na tom, kde snívame?

Podľa predpovede počasia sa blíži poriadna snehová búrka – napadne možno aj meter snehu. Vyjdem späť hore schodmi do bytu – dvojpodlažného, dvojizbového a s tenkými oknami – a dám hrniec na zemiaky mame a ona vyzerá, akoby som jej práve dal športiak s miliónom dolárov. Potom sa jej výraz zmení.

„Nemyslí si, že to z teba necítim,“ povie. „Odkiaľ na ne vôbec berieš peniaze?“

„Mal som so sebou svoj balíček,“ odvetím.

Pustí teplú vodu a začne hrniec umývať. „Obaja potrebujeme prácu,“ vyhlási. Ukáže na otvorené noviny na barovom pulte.

„Áno.“

„Zajtra ráno skočím do agentúry, či mi niečo nenájdu.“

„Zrejme sa tam dostaneš najskôr v utorok, možno až v stredu. Búrka.“

Nič nepovie, pretože obaja vieme, že práca je to posledné, po čom mama túži.

Otvorím noviny v časti s pracovnými ponukami. Vodiči nákladných vozidiel, továreň na baterky a nočná vo fabrike o pár ulíc ďalej. Mike, náš sused, ktorý mi včera požičal odhŕňač na sneh, povedal, že tam vyrábajú pasce na myši. Zažartoval som, že sa teda aspoň nemusíme hrať na mačku a myš, čo je fajn, pretože v našich predchádzajúcich dvoch bytoch žili myši, ktoré jedli moje tajné zásoby snackov. Keď sa zasmial, mal som pocit, že život tu môže byť v pohode.

Som vo veku, keď by som mal behať za dievčatami, robiť si domáce úlohy, tráviť piatkové a sobotné večery bľbnutím s ostatnými druhákmi v mekáči. Ale Mike mi sedí viac, aj keď je to tridsiatnik. Má slušnú prácu a harleya a v zime jazdí na malom pikape. Myslím, že je šťastný, aj keď žije s matkou. Ja som šťastný a tiež žijem s matkou.

„Daj mi vedieť, ak uvidíš niečo na polovičný úväzok,“ požiadam ju. „Všetky ponuky tu sú na plný.“

„Dobre,“ odvetí mama. Dočistila zemiaky. „Musím skočiť do obchodu. Postrážiš ich? Nech nevykypia.“

„Jasné.“

Myslí si, že neviem, že bude preč viac ako hodinu. Myslí si, že neviem, že kradne bravčové karé a kuracie prsia. Myslí si, že neviem, že ide do obchodu pred búrkou, pretože bude plný ľudí kupujúcich mlieko a toaletný papier, takže si jej vyduté vrecká nikto nevšimne. Myslí si, že neviem, že flirtuje s Mikeom od vedľa, aj keď sme tu len tri dni. Myslí si, že neviem o telefonátoch od nášho prechádzajúceho prenajímateľa, ktorý sa s ňou chcel súdiť. Myslí si, že neviem, že je v banke na čiernej listine. Myslí si, že neviem, že nám necháva zapájať elektriku na cudzie mená – že kradne vrecia s odpadkami a prehrabáva sa nimi, či nenájde niečo užitočné. Myslí si, že neviem,

že mi vždy v sobotu večer ukradne jednu cigaretu a vyfajčí ju na prednej verande.

Neviem tie premenné zastaviť.

Ona ich nevie zastaviť.

Každý večer jeme zemiaky.

Odhřňač: Niečo nedoriešené

Keď sneh padá, padá rýchlo. V svetle lúčov padá šikmo a občas sa vzoprie gravitácii a vyletí rovno hore. Sledujem ho z obývačkového okna. Takýto veľký byt sme naposledy mali v Arizone. Mama vraví, že je to preto, že mala k dispozícii viac peňazí, ale Mike odvedľa vraví, že je to preto, lebo cez strechu zateká.

Mama pozrie na telefón. „Zrušili vám zajtra školu.“

Prikývnem. „Koľko vravia, že napadne?“

„Ďalších tridsať alebo päťdesiat centimetrov.“

„Možno sme mali ísť do Kalifornie.“

„Musím tu niečo vyriešiť,“ povie mama. Hľadá von oknom a nevyzerá ako zvyčajne, keď niečo rieši.

„Čo?“

„Len niečo nedoriešené.“

Premenné, ako vždy. Prvou je môj otec, ako vždy. Nemôžem ho ani spomenúť, ako vždy. Mama to ďalej nerozvíja, ako vždy. Takže tam len sedím a sledujem sneh. Po hodine ma to prestane baviť.

„Idem odhrabať auto,“ oznámim. „Nech toho zajtra nemám veľa.“

„Ostaň dnu,“ požiada mama. „Mike ti ráno pomôže.“

Mike. Uhm. Jasný.

Aj tak idem von. Keď zastanem na verande, okolitý sneh je panský čistý. Akoby som pristál na mesiaci. Ticho. Tlmené zvuky. Chlad. S odhřňačom od Mikea začnem na tom najlogickejšom mieste – kde stojím. Odhrniem cestičku ku chodníku. Sneží tak husto, že si musím každých päť minút oprášiť plecia.

Keď sa dostanem ku chodníku, nedokážem prestať. Odhrniem sneh pred naším domom a potom pred Mikeovým a potom pred

domom starej babky vedľa Mikea. Vrael, že zvyčajne odhŕňa sneh aj u nej, takže si pripadám užitočne.

Po ceste prejde odhŕňač. Odsunie sneh zo stredu cesty k zaparkovaným autám. Záveje sú už také vysoké, že autá pripomínajú mesačné vesmírne moduly. Pozriem do svetla pouličnej lampy a sneh stále padá rýchlo.

„Čau!“

Je to Mike. Zamávam. Keď dorazí ku mne, koziu briadku má poprášenu snehom.

„Tvoja mama vravela, že si šiel von. Mal si ma počkať, chlape. Môžeme to spraviť ráno. V garáži mám bratovu starú frézu.“

„Vrael si, že je nahovno,“ namietam.

„Je. Ale je to lepšie ako odhŕňať ručne,“ podotkne. „Pod' dnu, dáme si pivo alebo tak.“

„Mám šestnásť.“

„To je jedno. Pod'. Zakúril som v kachliach.“

Mike má kozubové kachle. A bratovu starú snehovú frézu a pôsobivú zbierku odhŕňačov a najväčšiu plochú televíziu, akú som kedy videl. Celú bejzbalovú sezónu si nahráva zápasy a potom ich cez zimu pozerá. Vraví, že mu je pri nich teplejšie.

Myslím, že kvôli tomuto mi je Mike sympatický.

Nevyzerá ako ten typ chlapa, čo kradne v obchode alebo sa hrabe v cudzích odpadkoch a hľadá čísla sociálneho poistenia. Len bejzbal a pivo. A matka na poschodí, ktorú som nikdy nevidel.

Zastanem na zadnej verande – so zasneženými schodmi, ktoré vedú k zadným dverám – a vytiahnem balíček cameliek. Jednu mu ponúknem a on ju prijme.

„Posuň sa sem,“ povie. „Tu nás tvoja mama neuvidí.“

Fajčíme a vyfukujeme veľké oblaky dymu. Na fajčení v snehovej búrke je niečo výnimočné. Je to iné ako fajčenie v Texase. Ťažko sa to vysvetľuje.

„Už ste sa zabývali?“ spýta sa.

„Hej.“ Pokrčím plecami. Nie som si istý, či sme sa vôbec niekde niekedy zabývali.

„Tvoja mama vraví, že si fajn decko.“

„Keď myslí,“ prehodím.

„Prepáč. Už vlastne nie si decko,“ skonštatuje.

„Neviem. Ťažko povedať.“ Chvíľu premýšľam a potom dodám: „Niečo také sa nedá len tak definovať, nemyslíš?“

„Pravda,“ uzná Mike.

Keď vojdeme dnu, Mike stlačí tlačidlo na ovládači a pauznutý páľkar na obrazovke sa znova pohne. Mike zvolá: „Sleduj toto!“ a chlapík odpáli až za ihrisko. Bejzbal veľmi nesledujem, ale je to pôsobivé. Loptička preletí cez celý štadión. Preletí cez park.

Sadnem si ku kachliam a ohrejem si ruky. Mike zamieri ku chladničke a prinesie pre každého z nás plechovku piva, ale ja poviem: „Nie, dík, kámo.“

Prikývne a sadne si a ja vstanem a zanesiem pivo späť do chladničky. Prezriem si jeho kuchynské spotrebiče. Mike má mixér, toaster, kávovar, domácu pekáreň, sušičku na ovocie, kuchynského robota, odšťavovač a pestovateľskú tácku, ktorá pripomína klietku, v ktorej žila jašterica Pollo.

Na chlapíka, ktorý žije s matkou, ktorá nikdy nezíde dole, má Mike veľa kuchynských spotrebičov.

A napriek tomu sú v chladničke len pivo a ochucovadlá.

Chcem sa ho spýtať, čo jedáva, ale pripadá mi to hlúpe. Vrátim sa späť a sadnem si na jeho gauč a sledujem od kachlí bejzbal. Poviem: „Mal si pravdu. Je mi pri bejzbale teplejšie.“

Ukáže si ukazovákom na hlavu. „Všetko je to tu, chlape. Ovládni mozog a zvyšok je hračka.“

Odhřňač: Tunely na povrchu mesiaca

Ovládni mozog a zvyšok je hračka. Myslím na to cestou domov.

Zrejme to nehovoril priamo mne. Zrejme nepozná môj mozog. Ani len mama nepozná môj mozog. Ako by som jej to povedal? Kedy by som jej to povedal? Je vôbec niekedy schopná prestať myslieť len na seba?

Mama môj mozog nemá čo riešiť.

Aj keď sa ma môj mozog snaží priviesť do šialenstva.

Hodinu čo hodinu od toho telefonátu o 5.33 sa môj mozog zabáva niečím iným. *Stephenson, Richardson, Davidson, Hutchinson, Robinson, Johnson, Jefferson.* Každý deň odo dňa, keď som začal byť schopný premýšľať, premýšľam, kde je moja druhá polovica. Odkedy som sa dokázal zrátať, som tu len napoly.

Projekt o rodostromoch. Druhá trieda. Radšej by som si pitval chodidlo. Stále pripevnené k členku. Florida. Pani učiteľka nakreslila na bielu tabuľu strom. Okolie pokreslila čiarami. Napísala k nim mená. Jej mama. Jej otec. Jej sestra. Jej dvaja bratia. Jej manžel. Jej deti. Jej netere a synovci. Jej domáce zvieratká. *To len tak,* dodala. Nakreslil som svoj strom. Nakreslil som veľký strom na celý papier a ona zvolala: *Zlatko, nenechal si miesto na rodinu!* Držal som jednu z tých hrubých voskoviek. Do koruny som napísal *MAMA*. Do stredu kmeňa som napísal *JA*. Pani učiteľka z druhej triedy tam chvíľu stála a ja som to počul. Počul som, ako všetko zapadlo na svoje miesto, a počul som, ako sa jej kvôli mne, chudáči-

kovi maličkému, zlomilo srdce. Nemal som šancu. Nemal som konáre. Nemal som listy. Nemal som vetvičky. Nemal som zvieratká, ktoré by som mal len tak.

Dostal som A. Jeden z mojich spolužiakov nakreslil svoj strom na taký veľký hárok papiera, až ho musel rozrolovať. Tiahol sa po štyri generácie. Štyri generácie. Ani len nebol písaný jeho rukopisom. Nepáčilo sa mu, že som dostal A. Povedal, že jedine on by mal dostať A. Pani učiteľka z druhej triedy odvetila: *Nedostávate známky podľa toho, akú veľkú máte rodinu.*

Prestávka. Ten istý deň. Spolužiak mi povie, že som bastard a že moja mama je štetka. Poviem mu, nech ide do riti. Pokúsi sa mi vraziť, ale deti na Floride sú pomalšie ako ja. Vrazím ja jemu. Začne krváčať.

Skončím v riaditeľmi. Vyhlásim, že ten chalan o mojej mame povedal, že je štetka. Aj tak ma pošlú domov. Prichytím mamu a jej priateľa pri veciach, ktoré nechcem počuť.

Nezobral som si svoj rodostrom domov. Hodil som ho do smetiaka v triede. Ešte som naň aj napľul, len aby sa nepovedalo.

Môj mozog hľbí tunely. Zmenšujú sa. Nakoniec sa uzavrujú. Zvyčajne. Tunel s rodostromom sa nikdy celkom neuzavrel. *Stephenson, Richardson, Davidson, Hutchinson, Robinson, Johnson, Jefferson*. Tam niekde je človek, ku ktorému patrím.

Stále mi je po bejzbale u Mikea teplo a rozhodnem sa odhrnúť cestu k autu, aby som ho mohol začať čistiť od snehu. Keď odhrňam, cítim sa, akoby som sa narodil s cieľom odhrňať. Premýšľam, či nebudem odhrňať po zvyšok života. Sneh, hlinu, mamu, seba. Jedného dňa sa možno dopracujem k odpovedi. Hlúpe, však? Šestnásťročný chalan hľadá odpoveď, keď ani nepozná otázku.

Ibaže tú otázku poznáme všetci.

Tá otázka znie: Čo tu vlastne robím?

Sledujem, ako sa po hlavnej ceste prevalia odhrňáče a posypové vozidlá a prejdú cez križovatku so semaformi. Potom sa odhrňáč vráti, zhrnie sneh z cesty späť na miesto, ktoré som odhrnul, a mne napadne, že možno je odpoveďou neustále niečo robiť a nikam sa nedostať.

Ale byť vonku v chumelici má niečo do seba. Odpoveď je snehová vločka. Snehová búrka. Ten pocit, že vnútri mi je teplo a zároveň si necítim nos. Po chrbte mi tečie pot. Mám skrehnuté prsty, pretože mi premokli rukavice. Možno toto sú odpovede.

Napadlo ďalších tridsať centimetrov. Neviem, ako dlho som už vonku. U Mikea sa stále svieti, takže asi nie je príliš neskoro na pozeranie bejzbalu a *ovládanie mozgu*, aby ste si mysleli, že je leto. Cesty sú zľadovatené. Zajtra sa nikto nikam nedostane. Pozriem na kostol na opačnej strane ulice. Konáre jedlí okolo neho sú pod váhou snehu také ovisnuté, až vyzerajú, že sa zlomia.

Otočím sa a pozriem sa na náš dom. Zasnežený vyzerá pekne. Dole žije žena menom Penny, ktorá učí hudbu. Ďalšie dve podlažia

vpredú sú naše. Vzadu býva chlapík menom Doug alebo Dirk, alebo Don alebo niečo také. Mike vraví, že robí nočné, takže ho vôbec nevidáme. Penny sa stará, aby bola predná veranda upravená, a zdá sa, že pestuje kvety a tak. Akože, keď nie je sneh. Teraz to vyzerá, že pestuje povrch mesiaca.

Len pred týždňom som sa potil v džínsoch na slnku na juhu Texasu. Presťahoval som sa do snehovej búrky. Mám šesťnásť rokov a jediná konštanta v mojom živote – s výnimkou mojej matky – je náš hrniec na zemiaky.

Odpoveď má niečo spoločné so zemiakmi. Musí mať.

NECH ČUDÁČKA ZMIZNE!

Bol sobotný večer zhruba pred dvoma rokmi a Čudáčka sa rozhodla zájsť do kina v nákupnom centre na niečo animované. Detské.

Keď si v bufete kupovala pukance, podišli k nej Kelly Pointerová a jej najlepšia kamoška Mika. Ostali kúsok od nej a niečo si šepkali, načo Mika vykročila smerom k herni. Kelly so spanikáreným výrazom pristúpila bližšie. Čudáčka vedela, že niečo nie je v poriadku. Pristáhovala sa sem len pred pár týždňami a Kelly Pointerová na ňu nehmádeli inak ako zvrchu.

Kelly povedala: „Musím ti niečo povedať.“

Čudáčka povedala: „Dobre.“

„Nemôžeš to *nikomu* povedať, dobre?“

Čudáčka povedala: „Dobre.“

„Som tehotná.“

Čudáčka jej položila pár otázok. Také tie *či je v pohode* a *či si to nechá*. Kelly Pointerová pokračovala a Čudáčka pochopila, že si z nej vystrelili. A ak to malo niečo spoločné s jej najlepšou kamoškou Mikou, tak veľa šťastia, pretože to dievča bolo tupé ako poleno.

O hodinu neskôr, uprostred filmu.

Mika sa naklonila k Čudáčke a povedala: „...“

Čudáčke stuhla krv v žilách.

Čudáčka nevedela, čo za hru to hrajú, ale vedela, že ju hrajú s ňou. Čakala, že sa Mika spýta: *Prečo je dnes Kelly taká divná? Nechce mi nič povedať!* Čudáčka tieto chudery pozná. Všetky. Čudáčka pozná ich triky.

Takže Mika sa naklonila k Čudáčke a povedala: „Počula si, že Kelly je tehotná?“

Čudáčka netušila, ako odpovedať. Toto v scenári nebolo. Takže sa spýtala: „Je v poriadku?“

Mika prikývla a upriamila pozornosť späť na film.

Keď sa o hodinu neskôr film skončil, Kelly Pointerová napochodovala k Čudáčke stojacej pri automate na balené nápoje a zvolala: „Povedala si Mike, že som tehotná!“ Keďže si Kelly nedávala pozor na hlas, o tehotenstve Kelly Pointerovej sa dozvedel celý vestibul kina, takže Čudáčka usúdila, že v tom ten problém nie je.

Čudáčka povedala: „Mika povedala *mne*, že si tehotná.“

Kelly povedala: „Nie, nepovedala.“

Čudáčka povedala: „Áno, povedala.“

Kelly povedala: „Povedala si jej to a vieš to.“

Čudáčka pozrela na Miku, ktorá si absolútne neuvedomovala, čo sa deje, a hľadela na chalana na opačnej strane vestibulu.

Čudáčka povedala: „Prezradila mi to počas filmu. Len som sa spýtala, či si v poriadku.“

Údajne tehotná Kelly sa vrhla na Čudáčku, zahнала sa a chystala sa jej vraziť. Čudáčka sa rozbehla preč.

Čudáčka odvtedy beží. Už takmer dva roky.

Beží po všetkých kontinentoch, naprieč všetkými podnebiami. Zavrie oči a prebleskne z jedného miesta na druhé. Nikdy jej nič nehrozí. Či už je vo vojnu zničenej krajine, alebo na ňu v náhodnom meste mieria zbraňou, alebo sa ju chystá udrieť dievča ako Kelly Pointerová, stačí jej zavrieť oči a prebleskne na ďalšie miesto.

Väčšinu včerajška sa učila tancovať brušné tance v Berlíne.

Väčšinu dneška štuchala na púšti do jedovatého hada.

Skúša svoje reflexy. Had sa zdvihne, pripravený zaútočiť, a ona prebleskne, ešte než jej ublíži. Pristane na zasneženom mesiaci uprostred čerstvo odhrnutej ulice.

ČUDÁČKA NENÁVIDÍ TRÁPNE ŠKOLSKÉ CHUDERY!

Čudáčka sa hnevá. Vie, že nemala dvom trápnyim školským chuderám dovoliť, aby ju nachytali. Ubehli odvtedy už takmer dva roky a stále sa kvôli tomu hnevá.

Sneh ju upokojuje. Padá tak rýchlo, že nevidí na desať metrov pred seba. Nesnaží sa chytať vločky na jazyk. Čudáčka nechytá vločky na jazyk. Siahne do vrečka a vytiahne zapaľovač a pokúsi sa vločky zapáliť, ešte než dopadnú na zem. Ešte než všetko zakryjú. Nemá to zmysel.

Minulý piatok sa Čudáčkin otec odsťahoval. Znova. Ako dobre. Bol to sled číselníkov a prepínačov, ktoré ovládali všetko od toho, kedy sa okúpe, až po to, ako si češe vlasy. Keď jej narástli prsia, vyhlásil, že podprsienky sú drahé, takže skrýva bradavky niekoľkými vrstvami oblečenia. Keď dostala menštruáciu, vyhlásil, že tampóny sú drahé, takže od samého začiatku používa všetko od menštruáčnych pohárikov až po utierky. Mohol by to byť dôvod, prečo jej ľudia vravia Čudáčka, ale sú aj iné.

Čudáčka sa hnevá na Kelly Pointerovú a jej hlúpu kamarátku Miku. Už teraz sa hnevá na svoju matku kvôli dňu, keď otcovi dovoľí, aby sa k nim znova prisťahoval. Stane sa to vždy, ako jojo. Najdlhšie, čo sa im podarilo žiť oddelene, boli tri mesiace. To bolo pred dvoma rokmi, keď sa s ňou mama presťahovala do Pensylvánie.

Pokúsi sa spáliť sneh na aute. Roztopí sa a ju to uspokojí. Nevie, kde je, ale to nevie nikdy, keď prebleskuje. Prebleskovanie môže byť nebezpečné. Mohla skončiť kdekoľvek. Teší ju, že znova vidí sneh.

„Hej! Čo robíš s mojím autom?“

Čudáčka zabúda, že ju ľudia vidia.

Chlap, ktorý na ňu kričí, stojí v hrubej flanelovej košeli a nezaviazaných zimných čizmách vo dverách svojho domu. Čudáčka vykročí. Zašepká: „Prepáčte.“ V chumelici to znie tak ticho, že pochybuje, že ju počul, ale on sa potom spýta: „Nie je ti zima? Nechceš ísť dnu?“

Čudáčka má starých perverzákov už dosť. Má ich dosť od dvanásť-tich. Nie je jej zima. Práve strávila osem hodín na púšti. Mávnutím odmietne a kráča ďalej. On zavrie predné dvere a ona je zase sama. Žiadna premávka. Žiadni ľudia. Žiaden hluk. Všetko, čo je na tomto svete zlé, v snehu zmizne.

S prebleskovaním je to tak, že aj keby chcela, nedokáže ostať na jednom mieste navždy. Čudáčka je na pláži. Čudáčka je v zasadačke. Čudáčka je na túre v Alpách. Čudáčka je na lodi. Čudáčka kosí v Rusku pšenicu. Čudáčka je na zasneženom mesiaci.

Keď mala Čudáčka šesťnásť, jej priateľ jej steakovým nožom porezal ruku. Čudáčka mu povedala, nech ide do riti. Ale na druhý deň jej povedal, že ho to mrzí. O týždeň neskôr si robila výplach terpentínom. Trochu to bolelo, ale nie tak ako iné veci.

Prebleskovanie nebolí. Prebleskovanie je ľahké.

Čudáčka si už nikdy nebude musieť robiť výplach terpentínom.

Môže ísť na pláž.

Čudáčka má nohy v piesku.

Čudáčka má nohy vo vlnobití.

Čudáčka má nohy v huňatých čizmách a topí sneh zapaľovačom.

Čudáčka vydranká cigaretu od neznámeho človeka v New Yorku.

Čudáčka snouborduje v Tahoe.

Čudáčka je triezva. Čudáčka je opitá. Čudáčka sa hnevá. Dospeli jej vravia, že sa má usmievať. Dospeli jej vravia, že má byť prívetivejšia. Ona vraví: „Až keď si tiež spravíte výplach terpentínom.“

Čudáčka má city. Neplánuje ich potláčať debilnými rozhovormi pri víne alebo politickými debatami. Červené, biele, červené, modré. Čudáčkina matka má rada červené. Vo veľkých vypuklých pohároch – zakrúži vínom a privonia. Ale záleží vôbec na jeho vôni, keď sa večer skončí? Keď sa večer skončí, Čudáčkina mama sa potáca po dome a rozpráva sa s mačkou, akoby jej tá mačka rozumela. Mačka aj Čudáčka sa stráňa kliatby červeného vína – čiernych ďasien a zubov a nezameniteľnej kyslosti síry.

Jake a Bill odhrňajú

Je tma a Jake a jeho brat Bill odhrňajú príjazdovú cestu. Žijú na peknom mieste – v zástavbe. Zvonka domu by vám ani nenapadlo, že ho mysle ako tie ich považujú za domov. Je taký štandardizovaný – akoby stroj na domy vyplul pozdĺž ulíc dvesto dokonale zoradených stavieb, len menil farbu od svetlobéžovej cez tmavobéžovú až po sivú. Vnútro je rovnako normálne. Gýčové dekorácie z matkiných výletov k Amišom. Zarámované fotky z detstva. Prešívaná deka na stenu, na ktorej sa píše RODINA. Všade vonia škoric a vanilka. Kuchyňa je uprataná a v priľahlej obývačke stojí bežný nábytok a lampy a pekný koberec bez jedinej škvryny.

Jediná divná vec na celom dome je vyhrievané terárium pre hada v Billovej izbe. Ale chlapci sú raz takí a chlapci majú radi divné veci ako hady. Zvonka sú rovnako normálni ako ktokoľvek na ulici.

Jake odhrňa rýchlejšie ako Bill, akoby súťažili. Asfalt na ich príjazdovej ceste je taký istý ako asfalt na všetkých ostatných príjazdových cestách. Jake si v momente, keď ho pod snehom zbadá, zažela, aby bolo vidieť celú príjazdovú cestu. Začne odhrňať rýchlejšie. Snaží sa toho odhrnúť čo najviac. Sníva, že sa presťahuje na juh.

„Srať na to,“ zašomre Bill, zamieri dnu a nechá všetku prácu na Jakea.

Odhrňáč: Chlap na mozog

Po ulici – stredom ulice – kráča dievča. Nevie, skadiaľ prišlo, a nevyzerá, že vie, kam ide. Len tak blúdi z miesta na miesto. Nevidí ma a ja ticho stojím na mieste, pretože z nejakého dôvodu nechcem, aby ma videla.

Ale nedokážem z nej spustiť oči.

Z nejakého dôvodu si pomyslím: *Ona je odpoveď.*

Z nejakého dôvodu si pomyslím: *Ona je zmysel života.*

Na sekundu na seba pozrieme a ona pomaly vykročí ku mne. Stále blúdi. Zastane a zapáli zapaľovač, ale nie som si istý prečo. Myslím, že sa pokúša podpáliť sneh.

Napokon: „Ahoj.“

Odzdravím: „Ahoj.“

„To bol tvoj otec, kto ma volal dnu?“ spýta sa a ukáže na Mikeov dom.

Pokrútim hlavou. „To je náš sused. Nemám otca.“

„Nepoškvrnené počatie?“

„Hej,“ odpoviem.

„Bomba.“ Siahne hlboko do vrecka bundy a vyzerá sklamané, že tam nič nemá. „Otcovia sa aj tak preceňujú.“

„To zrejme vravíš len preto, že ho máš.“

Odvetí: „Keď som mala päť, mama mi povedala, že otec bol chlap na zadok. Nevedela som, čo to znamená. Neskôr mi vysvetlila, že niektorí chlapi sú na zadok, ďalší sú na prsia a iní na nohy. Hľadám chlapa na mozog. Zatiaľ som ho nenašla.“

Neviem, čo na to povedať. Nikdy som nad tým takto nepremýšľal. A okrem toho: fasa téma na začiatok rozhovoru.

„Spravia si o nás predstavu ešte skôr, ako nastúpime na druhý stupeň. Doriti s chlapmi. Neuraz sa, ale ste banda kreténov... a myslím tým aj otcov.“

Ani teraz neviem, čo na to povedať. Chcem jej povedať, že som chlap na mozog, ale nie som. Všímam si prsia. Všímam si nohy. Všímam si zadky. „Možno je to preto, že mozgy nikto nevidí,“ podo-
tknem. „Vieš, najprv musíš spoznať človeka a až potom spoznáš jeho mozog.“

„Ale nehovor.“

Nechám ubehnúť priveľa sekúnd. „Sme kreténi,“ uznám. Pozrie na mňa a zagúľa očami. „Prepáč. Snažím sa spomenúť si na nejakého chlapa na mozog a žiaden mi nenapadá.“

„Nie všetci ste kvôli tomu kreténi. Si kretén? Keď tu v tme odhaduješ sneh? Kreténi bývajú leniví.“

Nikdy som nebol lenivý. Mám zo seba lepší pocit.

„Aspoň nie si sirota,“ dodá.

„Hej.“ Myslím na mamu. Občas sa cítim ako sirota, ale nie som sirota.

„A onedlho si nájdeš super prácu. Zajtra ťa bude čakať v schránke. Nepremeškaj ju.“

Neviem, čo na to povedať.

„Máš cigu?“ spýta sa.

Jednu jej podám a ona si ju zapáli. Na ďalšiu sa necítim, takže len sledujem, ako fajčí. Všimnem si jej pery. Plné a červené. Žiaden rúž. Len prirodzene dokonalé pery. Nikdy v živote som nemal chuť niekoho pobožkať. Nikdy. Ale teraz? Teraz chcem cítiť jej pery na svojich a ochutnať jej chuť.

Sledujem, ako si znova potiahne z cigarety, a nemôžem prestať myslieť na svojho otca. Je to môj hlavný tunel. Ostatné tunely vychádzajú z neho. Nemôžem pred ním ujsť a pritom ani neviem, kto to je. Mám šesťnásť rokov a až doteraz som nikdy nemal chuť pobožkať

dievča. Doriti, čo to má znamenať? Vážne. Muž, ktorého som nikdy nespoznal – dokonca nepoznám ani len jeho meno –, ma úplne pokazil.

ČUDÁČKA JE TERAZ ČLENKOU TÍMU!

Čudáčke sa páči, že vydychuje zmes dymu a pary. Svedčí to o tom, že je tam, na zasneženom mesiaci. Rozpráva sa s chlapcom. Nie je to niečo, čo by robila rada, ale tento chlapec je iný. Kým ona fajčí, on odhrňa sneh. Nevyzerá, že by o ňu mal záujem, teda až na krátky rozhovor. Žiadne flirtovanie, žiadne dvojzmysly, žiadne rady, ako sa skrášľovať alebo držať krok s módou, žiadne dohováranie, ako sa vyjadrovať, pretože *nadávky sa chlapcom nepáčia*. Zväčša odhrňa sneh a dychčí. Niečo na ňom je. Je jej až príliš sympatický. Nie je ešte ani v polke cigarety. To nie je dobré. Takže položí cigaretu na okraj chodníka, akoby ulica bola obrovský popolník, a prebleskne k sebe do izby.

Nájde v nej odkaz od svojej matky.

*Nemôžeš sa len tak stratiť a nepovedať mi, kam ideš.
Viem, že ťa otcov odchod zasiahol, ale teraz sme v jednom tíme. Pred večerou chcem na kuchynskom stole vidieť tvoje kľúče od auta.*

Čudáčka sa rada strácala už od momentu, keď sa naučila šoférovať. Najprv trávila celé noci s terpentínovým chalanom. Potom sa zaprisahala, že chalanov už nechce ani vidieť, a vozila sa po okolí, aby nemusela počúvať ich hádky. S tým odkazom je to také vtipné. Stále je tu, v svojej starej izbe v Kalifornii. Akoby sa Pensylvánia nikdy nestala. Akoby kľúče od auta teraz niečo znamenali.

Odhřnač: Priesvitný ruksak

Len tak zmizla. Vydrankala cigaretu, vyfajčila polovicu, zdvihol som zrak a bola preč. Cigareta stále horí na chodníku, kde ju nechala, ale nasnežilo na ňu a je mokrá, čo znie tak nemožne – mokrá cigareta, čo stále horí. Nekráča po ulici. Nesedí na prednej verande. Nezakráda sa bočnými uličkami. Jej stopy zastali tam, kde zastala ona. Nedáva to zmysel. Pokúšajú sa ma zahltiť premenné. Pozriem na kostol na opačnej strane ulice. Stojí pri ňom jeden z tých drobných starých cintorínov. Možno tam strašia duchovia. Nebojím sa duchov, ale ona nevyzerala ako duch.

Keď zhrniem sneh z oboch áut – z nášho a Penninho –, sneží pomalšie. Ešte možno tak desať centimetrov, max. Zanesiem odhřnač a metlu na verandu, strasiem z čižiem a kabáta čo najviac snehu a vo vstupnej hale si ich zložím.

Keď vyjdem hore a do bytu, vidím, že je pol druhej. Mama spí skrútená na gauči, tvárou k stene. Nechce sa mi spať, a tak dám variť vodu a spravím si horúcu čokoládu.

Vyzlečiem si mokré oblečenie a natiahnem si flanelové pyžamové nohavice a tričko s dlhými rukávmi. Moja izba je malá a prázdna – mám v nej len posteľ, školskú príručku, dve igelitové vrecia s oblečením a nový ruksak, ktorý mama doniesla z nákupov, na ktoré tradične vyrazí vždy v prvý deň v novom meste. Je z priesvitného plastu. To nikdy nevestí nič dobré.

Otvorím príručku a znova ju zavriem. Mohla by mi povedať niečo, čo nie je očividné – okrem toho, že musíme mať priesvitné ruksaky? *Nemeškajte a neodchádzajte pred koncom vyučovania. Nevynechávajúte vyučovanie. Nebite ostatných. Nebodajte ostatných. Nenoste oblečenie,*

ktoré odhaľuje intímne partie. Neprepadáajte. Nebuďte za debila v jedálni. Nebuďte za debila v autobuse. Nebuďte za debila v knižnici. Nebuďte za debila cez prestávky. Nebuďte za debila v areáli školy po skončení vyučovania.

Prvý deň v novej škole. Nikdy nedopadne dobre. Vždy som príliš nervózny. Vždy prepotím všetko oblečenie. Vždy sa skrývam pred deckami, čo ma chcú zmlátiť. Vždy sa nájde niekto, kto chce zmlátiť nové decko. Nedáva to zmysel. V Texase sa ten niekto volal Kyle. V Arizone sa ten niekto volal Paco Taco, čo bolo rasistické, ale všetci vedeli, že miluje tacos, a tú prezývku používal aj on sám, takže asi to bolo okej? V Nebraske to bolo dievča. Volalo sa Julie. Mlátilo ľudí pri každej príležitosti. Raz, v Kentucky, v štvrtej triede, to bol riaditeľ. Chcel ma zmlátiť hneď v prvý deň. Povedal, že decká, ktoré dostávajú obed zadarmo, by si mali aspoň umývať vlasy.

V štvrtej triede som si vlasy umýval každý deň, ale riaditeľ stále vravel, že sú príliš mastné. Povedal, že decká, ktoré dostávajú obed zadarmo, by nemali mať špinavé kolená a že má už po krk deciek ako ja, kvôli ktorým má jeho škola slabšie výsledky.

Raz na mňa vytiahol lopárik. S dierkami. Svišťal. Vyvracal som mu ten obed zadarmo na koberec.

Vyhodili ma. Prestaňovali sme sa.
Tunel sa uzavrel.

V izbe nemám závesy, takže sa v pondelok zobudím skoro ráno na to, že mi do očí svieti oslepujúce slnko odrážajúce sa od snehu. Búrka prešla. Vyjdem von pozrieť sa, čo ma čaká. Som rád, že som včera večer odhrnul sneh, pretože na cestičke a chodníku je teraz len zhru- ba pätnásť centimetrov. Naše autá je vidieť, zatiaľ čo ostatné autá na ulici stále vyzerajú ako oblé ľadovce na snehovom oceáne.

Otočím sa späť smerom dnu a všimnem si, že v schránke máme tenké noviny zvané *Obchodník*. Žiadne stopy. V Penninej schránke nie sú. Len v našej.

V tom plátku na mňa čaká práca. To mi povedalo to dievča. Stále neviem, či bolo skutočné. Vyzeralo skutočne. Keď dýchalo, z nosa a úst mu stúpala para. Podpaľovalo sneh. Nadávalo na odhŕňač. Rozprávalo o zadkoch. Ak to bol duch, bol to krásny a naozaj zvláštny duch.

Zalistujem do časti s pracovnými ponukami a vidím inzerát za- krúžkovaný fialovým zvýrazňovačom.

Hľadáme robotníka. Som robotník?

Maľovanie interiéru. Vymaľoval som niekoľko našich bytov. Zvy- čajne ich potom musím premaľovať späť na niečo neutrálne, pretože mama si povie, že chce fialovú spálňu alebo limetkovozelenú kuchy- ňu a majitelia ju chcú mať bielu.

Desať minút od mesta. Ideálne pre študentov. Len večery a vikendy.

V kuchyni sa zjaví mama. „Vstal si skoro,“ poznamená.

„Dostali sme včera do schránky toto.“ Zdvihnem *Obchodníka*.

Zašomre, spraví kávu a hodí sa na gauč ku mne.

„Odhŕňal si celú noc?“

„Len kým bolo treba.“

„Videla som, ako sa rozprávaš s tým dievčaťom.“

„Hej,“ poviem a usmejem sa, pretože to znamená, že bolo skutoč- né.

„Mike vravel, že topila sneh zapaľovačom alebo niečo také. Zvlášť- ne dievča. Možno by si sa mal od nej držať ďalej.“

Keď mama zamieri do sprchy, poviem si, že mám ideálnu príležitosť zavolať ľuďom z toho inzerátu. Nezdvihnú, takže nechám odkaz na niečom, čo znie ako najstarší odkazovač na svete – so správou nahratou pod vodou a s nečakaným pípnutím. Nepamätám si, čo som povedal, ale stále mi v hlave znie moja posledná veta. *Teším sa na odpoveď!*

Nepáči sa mi, ako energicky zniem. Ale výplatu zrejme dostanem na ruku, takže znieť energicky je asi dobré. Výplata na ruku znamená, že mi mama nemôže vziať šek, uložiť peniaze na svoj účet a dať mi za celotýždennú prácu štyridsať dolárov, ako pri mojich posledných dvoch zamestnaniach.